

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.youtube.com/watch?v=fWR3ouKEeNI>

<https://www.eltmps.cat/article/21667/topografies-intimes-de-la-segregacio>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

**Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

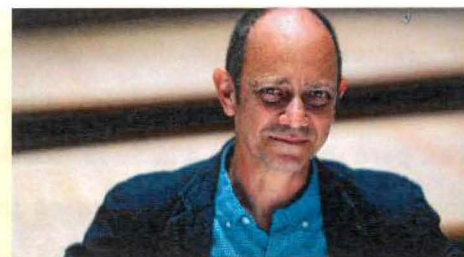
HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

30 de gener de 2025, 21h.

Moderador: Andreu Loncà

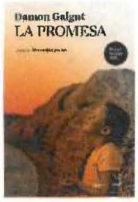
DAMON GALGUT

La promesa

Pretòria, 1963

Dramaturg i novel·lista. Va estudiar teatre a la Universitat de Ciutat del Cap, on viu. Va escriure la seva primera novel·la, *A Sinless Season* (1984), quan tenia disset anys. Des d'aleshores ha escrit nou novel·les més. L'obra *The Good Doctor* (2003), ambientada a la Sud-àfrica posterior a l'apartheid, va guanyar el 2003 el Commonwealth Writers Prize (Africa Region, Best Book) i va ser finalista del Booker Prize for Fiction 2003 i de l'International Dublin Literary Award 2005. Les seves darreres novel·les són *En una habitació estranya*, nominada al Booker Prize for Fiction 2010; *Arctic Summer* (2014), un relat de ficció de les relacions d'E. M. Forster a Alexandria i l'Índia en temps de guerra, i *La promesa*, que va guanyar el Booker Prize 2021 i el Premi Llibreter 2023. L'autor ha estat reconegut per la seva prosa poderosa i per la veritat emocional amb què colpeja el lector.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Una granja a l'Àfrica pot remetre'ns immediatament al romanticisme i la nostàlgia que desprenien les memòries d'Isak Dinesen a la Kènia d'entreguerres, però una granja a la Sudàfrica de l'apartheid i la traumàtica reconciliació posterior ens situa en un panorama i reclama un tractament literari ben diferents. Ara bé, on un esperaria la via Nadine Gordimer o J. M. Coetzee, gravetat, duresa i turment, Damon Galgut aposta per una pàtina d'ironia, sorna, distanciament metaliterari i estoïcisme que sense blanquejar o frivoltzar els fets facilita una entesa d'aquests no renyida amb una lectura dinàmica, joiosa, a estones divertidíssima. *La promesa* celebra la capacitat de la novel·la per venjar-se de la realitat més fosca mirant-la des d'angles que desarticulen tot conat d'uniformitat o simplicitat.

Tres germans –l'Astrid, l'Anton i l'Amor– d'una família blanca adinerada, els Swart, que és propietària d'una granja a Pretòria des de fa dècades, quatre funerals i un compromís verbal controvertit –la concessió a la serventa de la propietat de la humil casa en la qual viu– articulen una narració que aconsegueix parlar de temes transcendentals (la mort, la malaltia, la fe, el pas del temps, la bondat, la culpa, el ressentiment, les il·lusions perdudes...) amb una sorprenent lleugeresa, agilitat i gràcia. Per aconseguir aquesta distorsió tan estimulante, Galgut aposta per un narrador enginyós i divertit, que no deixa d'estirar les orelles a les seves criatures –“Per favor, Anton, la dignitat va ser el primer que vas perdre”–, cridar l'atenció sobre les incongruències del text, canviar de persona o interpel·lar el lector.

Les ferides del país i les dels seus personatges queden filtrades per una consciència a gran escala de les coses, procliu a desdramatitzar-ho o relativitzar-ho tot, començant per la vida humana –“Demà (...) el cos ja farà hores que no hi és i la seva absència permanent serà substituïda per plans, arranjaments, reminiscències i també pel temps”/ “ets una branca que està perdent les fulles i

algun dia et trencaràs. I aleshores què? Aleshores res. Unes altres branques ompliran l'espai. Altres històries s'escriuran sobre la teva”–, continuant per la història –“L'home està condemnat a guanyar-se el pa amb la suor del seu front, o almenys alguns ho estan. I també algunes dones. Pel que sembla, és així com funcionen les coses, almenys així ho creu la gent que viu en aquestes contrades. Què espereu, una revolució?”– i acabant pels drames familiars –“en poca estona s'instal·la l'avorriment. tornes després d'haver estat desaparegut durant molt de temps i la superfície es torna a tancar com si no te n'haguessis anat mai. La família és un sorramoll”–.

Mentre Sud-àfrica evoluciona políticament i socialment (la qual cosa se'ns mostra a brotxades, en sintonia amb l'extraordinària capacitat de síntesi de l'autor per reflectir el pas del temps), i els Swart acaben sota terra o veuen les seves creences trontollar o les seves ambicions esfondrar-se, la novel·la no deixa d'indagar en la nostra necessitat d'abraçar credos que calmin l'angoixa existencial, en la porositat entre la vida terrenal i el més enllà, i en la possibilitat o no d'escapar de la materialitat per abraçar el món espiritual, escorant-se de vegades cap al fantàstic (fantasmes inquietos i poders sobrenaturals), d'altres cap a la burla (impagable el personatge del iogui moti). L'Amor, una creació inoblidable, la guardiana de la promesa perquè potser és qui millor va comprendre aquella antiga solució sud-africana consistent a “aguantar, resistir”, deixa de gaudir de les novel·les quan “el món real ha esdevingut massa gros, massa pesat per poder-lo dur amunt i avall en un cistell”. *La promesa* sembla llançar el missatge oposat: quan el món (la vida, la història) és massa, la novel·la ens permet passejar-la en un cistell (ergo, processar-la amb alegria).

Antonio Lozano. *Passejar el món en un cistell*

La Vanguardia, 17 Setembre 2022